Lieta Nr.C29820712

SKC-2185/2014

SPRIEDUMS

Rīgā 2014.gada 4.jūlijā

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departaments šādā sastāvā:

tiesnese referente I.Garda

tiesnesis A.Keišs

tiesnesis V.Maksimovs

rakstveida procesā izskatīja civillietu sakarā ar prasītājas/pers. B/ kasācijas pretsūdzību par Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2014.gada 15.janvāra spriedumu /pers. B/ prasībā pret SIA „/nosaukums/" par atlīdzības piedziņu par dīkstāves laiku, darba devējas uzteikuma atzīšanu par spēkā neesošu, darba tiesisko attiecību izbeigšanu ar tiesas spriedumu un atlīdzības piedziņu par darba piespiedu kavējuma laiku.

Aprakstošā daļa

[1]/pers. B/ 2012.gada 7.novembrī cēlusi tiesā prasību pret SIA „/nosaukums/" sākotnēji par atlīdzības piedziņu par dīkstāves laiku, bet 2013.gada 29.janvārī to papildinājusi ar jauniem prasījumiem par darba devējas uzteikuma (rīkojuma par atlaišanu no darba) atzīšanu par spēkā neesošu, darba tiesisko attiecību izbeigšanu ar tiesas spriedumu, atlīdzības piedziņu par darba piespiedu kavējuma laiku un morālā kaitējuma atlīdzības piedziņu.

Prasībā un tās papildinājumos norādīti šādi apstākļi un argumenti:

[1.1] saskaņā ar 2010.gada 29.jūlijā noslēgto darba līgumu prasītāja no 2010.gada 16.augusta tika pieņemta darbā SIA „/nosaukums/" par zobārsta asistenti, ar darba algu 1,10 Ls stundā. Saskaņā ar darba līguma 1.9.punktu prasītājai noteikts summētais darba laiks pēc grafika. Taču atbildētāja kopš 2010.gada novembra nenodarbina prasītāju, jo neiekļauj viņu tās sastādītajos darba grafikos. Konkrētajā gadījumā prasītājas nenodarbināšana, turpinoties darba tiesiskajām attiecībām starp pusēm, atzīstama par dīkstāvi, kas nav radusies viņas, bet gan atbildētājas vainas dēļ. Atbilstoši Darba likuma 74.panta otrajai daļai prasītājai ir tiesības saņemt minētās tiesību normas trešajā daļā noteikto atlīdzību, taču atbildētāja nepilda tai ar likumu uzlikto pienākumu. Neizmaksātā atlīdzība par dīkstāves laiku uz 2012.gada 21.decembri ir 2768,58 Ls;

[1.2] darba devēja ar 2012.gada 21.decembra rīkojumu uzteikusi prasītājai darba līgumu, pamatojoties uz Darba likuma 101.panta pirmās daļas 1. un 2.punktu, un nekavējoties atlaidusi viņu no darba. Minētais darba līguma uzteikums uzskatāms par prettiesisku un spēkā neesošu, jo pretēji Darba likuma 102.pantam atbildētāja nav paziņojusi prasītājai par apstākļiem, kas ir uzteikuma pamatā. Nav pietiekami uzteikumā norādīt tikai uzteikuma tiesisko pamatu, kas minēts kādā no 101.panta pirmās daļas punktiem, bet ir jānorāda uz konkrētiem faktiskiem apstākļiem, kas atbilst un veido uzteikuma tiesisko pamatu.

Pastāvot šādiem apstākļiem, atbilstoši Darba likuma 124. un 126.pantam uzteikums atzīstams par spēkā neesošu, darba tiesiskās attiecības izbeidzamas ar tiesas spriedumu, piedzenot no atbildētājas par labu prasītājai atlīdzību par visu darba piespiedu kavējuma laiku.

[1.3] Tāpat prasītājai pienākas atlīdzība 500 Ls par nodarīto morālo kaitējumu sakarā ar nepamatotu darba līguma uzteikumu.

[1.4] Prasība pamatota ar Darba likuma 30., 69., 74., 101., 102., 122., 124.-126.pantu.

[2] Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2013.gada 27.augusta spriedumu prasība apmierināta daļēji: 1) atzīts par spēkā neesošu SIA „/nosaukums/" 2012.gada 21.decembra darba līguma uzteikums; 2) izbeigts starp SIA „/nosaukums/" un /pers. B/2010.gada 29.jūlijā noslēgtais darba līgums ar sprieduma pasludināšanas brīdi, tas ir, 2013.gada 27.augustu; 3) piedzīta no SIA „/nosaukums/" par labu/pers. B/atlīdzība 1413,36 Lspardarba piespiedu kavējuma laiku no 2012.gada 22.decembra līdz 2013.gada 27.augustam; 4) piedzīta no SIA „/nosaukums/" par labu /pers. B/atlīdzību 2747,12 Lspar dīkstāves laiku no 2011.gada janvāra līdz

2012.gada 21.decembrim un izbeigta tiesvedība pārējā prasības daļā par atlīdzības piedziņu par dīkstāves laiku 2010.gada novembrī un decembrī; 5) noraidīta prasība par morālā kaitējuma atlīdzības 500 Ls piedziņu.

[3] Spriedums daļā, ar kuru izbeigta tiesvedība prasībā par atlīdzības piedziņu par dīkstāves laiku 2010.gada novembrī un decembrī un noraidīta prasība par morālā kaitējuma atlīdzības piedziņu, apelācijas kārtībā nav pārsūdzēts un ir stājies likumīgā spēkā.

[4] Izskatījusi lietu sakarā ar atbildētājas apelācijas sūdzību prasības apmierinātajā daļā, Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija ar 2014.gada 15.janvāra spriedumu prasību apmierinājusi un nospriedusi:

1) atzīt SIA „/nosaukums/" 2012.gada 21.decembra darba līguma uzteikumu par spēkā neesošu;

2) izbeigt starp SIA „/nosaukums/" un prasītāju2010.gada 29.jūlijā noslēgto darba līgumu ar 2013.gada 27.augustu;

3) piedzīt no SIA „/nosaukums/" par labu prasītājaiatlīdzību 2011,03 EURpardarba piespiedu kavējuma laiku no 2012.gada 22.decembra līdz 2013.gada 27.augustam;

4) piedzīt no SIA „/nosaukums/" par labu prasītājaiatlīdzību 3908,80 EUR par dīkstāves laiku no 2011.gada janvāra līdz 2012.gada 21.decembrim;

5) piedzīt no SIA „/nosaukums/" par labu valstij valsts nodevu 542,67 EUR un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 25 EUR.

Spriedums pamatots ar tālāk norādītajiem argumentiem.

[4.1] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 432.panta piekto daļu, ja tiesa, izskatot lietu atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 193.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Pirmās instances tiesa, novērtējusi lietas materiālos esošos pierādījumus un liecinieku liecības to kopumā, pamatoti atzinusi, ka prasība par atlīdzības piedziņu par dīkstāves laiku apmierināma. Atsaucoties uz Darba likuma 74.pantu otro daļu, tiesa pamatoti secinājusi, ka konkrētajā gadījumā ir konstatējama dīkstāve, jo darba dēvēja no 2011.gada janvāra nav iekļāvusi prasītāju tās sastādītajos darba grafikos, lai gan starp pusēm noslēgtais darba līgums bija spēkā un nebija grozīta līgumā noteiktā darba laika organizācija.

Nepelna ievērību atbildētājas apelācijas sūdzības argumenti, ka dīkstāve nav konstatējama, jo pati prasītāja savu darbu varēja organizēt patstāvīgi, neatkarīgi no tā, vai atbildētāja viņu iekļāva vai neiekļāva darba grafikā. Šāds atbildētājas viedoklis ir pretrunā ar Darba likuma noteikumiem par darba laika organizāciju, kā arī starp pusēm noslēgto darba līgumu. Līdz ar to nav pamata uzskatīt, ka dīkstāve radusies prasītājas vainas dēļ.

Tādējādi ir nodibināta dīkstāve, kas dod pamatu prasībā norādītās atlīdzības 3908,80 EUR piedziņai par dīkstāves laiku no 2011.gada janvāra līdz 2012.gada 21.decembrim.

[4.2] Lietā nav strīda, ka darba devēja ar 2012.gada 21.decembra rīkojumu uzteikusi prasītājai darba līgumu, pamatojoties uz Darba likuma 101.panta pirmās daļas 1. un 2.punktu, un nekavējoties atlaidusi viņu no darba. Taču, uzsakot darba līgumu, atbildētāja nav paziņojusi prasītajai par tiem apstākļiem, kas ir uzteikuma pamatā. Citiem vārdiem, uzteikumā trūkst pamatojums prasītājas atlaišanai no darba.

Turklāt lietas materiālos nav pierādījumu, ka prasītāja bez attaisnojoša iemesla būtu pārkāpusi darba līgumu vai noteikto darba kārtību (Darba likuma 101.panta pirmās daļas 1.punkts) vai, veicot darbu, būtu rīkojusies prettiesiski un tādēļ zaudējusi darba devējas uzticību (Darba likuma 101.panta pirmās daļas 2.punkts). Gluži pretēji, no lietā esošajiem rakstveida pierādījumiem (prasītājas 2012.gada 4.oktobra lūguma atbildētājai nodrošināt viņu ar darbu un izmaksāt atlīdzību par dīkstāves laiku, 2012.gada 3.decembra iesnieguma Valsts darba inspekcijai un Valsts darba inspekcijas 2012.gada 20.decembra akta un 2013.gada 4.janvāra lēmuma) izriet, ka uzteikums ir saistīts vienīgi ar darbinieces vēršanos Valsts darba inspekcijā.

Pastāvot šādiem apstākļiem, atbilstoši Darba likuma 124.panta pirmajai daļai uzteikums atzīstams par spēkā neesošu, jo tas nav tiesiski pamatots.

[4.3] Pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums attiecībā uz darba līguma izbeigšanu ar tiesas spriedumu un atlīdzības piedziņu par darba piespiedu kavējumu ir pareizs un pilnībā pietiekams, tādēļ saskaņā ar Civilprocesa likuma 432.panta piekto daļu tiesa tam pievienojas. Proti, atbilstoši Darba likuma 126.panta pirmajai daļai starp pusēm noslēgtais darba līgums ir izbeidzams ar pirmās instances tiesas sprieduma pasludināšanas brīdi un no atbildētājas par labu prasītājai piedzenama atlīdzība 2011,03 EURpardarba piespiedu kavējuma laiku no 2012.gada 22.decembra līdz 2013.gada 27.augustam.

Tā kā apelācijas instances tiesā nav iesniegti prasības pieteikuma papildinājumi par pieauguma pievienošanu prasībai, secināms, ka prasītāju apmierina darba līguma izbeigšana ar pirmās instances tiesas sprieduma pasludināšanas brīdi, tas ir, 2013.gada 27.augustu, tādēļ nav nepieciešams izbeigt darba līgumu ar apelācijas instances tiesas sprieduma pasludināšanas brīdi. Turklāt pastāv iespējamība, ka prasītāja pēc 2013.gada 27.augusta nodibinājusi darba tiesiskās attiecības ar citu darba devēju vai saņem bezdarbnieka pabalstu.

[5] Par šo spriedumu prasības apmierinātajā daļā atbildētāja iesniegusi kasācijas sūdzību, kurā lūgusi spriedumu šajā daļā atcelt un

lietu nodot jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Kasācijas sūdzībā norādīti šādi argumenti:

[5.1] tiesa kļūdaini secinājusi, ka dīkstāve radusies darba devējas vainas dēļ, jo pati prasītāja ilgstoši nav ieradusies darbā un nav pildījusi darba pienākumus. Tiesības saņemt darba samaksu nerada noslēgtais darba līgums, bet līgumā noteiktā darba izpilde, jo primārais darba līgumā ir padarītais darbs, no kā izriet darba devēja pienākums maksāt par padarīto darbu;

[5.2] atzīstot darba līguma uzteikumu prasītājai par spēkā neesošu, tiesa bez ievērības atstājusi atbildētājas paskaidrojumus tiesas sēdē, ka darba līgums uzteikts, jo prasītāja ilgstoši neveica darba pienākumus, pārkāpjot Civillikuma 2178. un 2182.pantu, Darba likuma 50.panta pirmo daļu un 51.panta pirmo daļu;

[5.3] prasītāja pārkāpusi Civillikuma 1. un 2391.pantu, jo apzināti radījusi situāciju, kad atbildētājai ir pienākums maksāt prasītājai darba samaksu, lai gan darbinieks nav ieradies darbā.

[6] Prasītāja 2014.gada 14.martā iesniegusi kasācijas pretsūdzību, kurā lūgusi atcelt Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2014.gada 15.janvāra spriedumu daļā par darba tiesisko attiecību ar tiesas spriedumu izbeigšanas laiku, darba piespiedu kavējuma ilgumu un ar to saistītās atlīdzības apmēru, un šajā daļā lietu nodot jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Kasācijas pretsūdzībā norādīti šādi argumenti:

[6.1] apelācijas instances tiesa nepareizi piemērojusi Darba likuma 126.pantu. Minētā tiesību norma ir vērsta uz prettiesiski atlaista darbinieka tiesību aizskāruma novēršanu, līdz ar to nodrošinot viņam nepamatoti zaudēto ienākumu pilnīgu atlīdzināšanu, neatkarīgi no tā, vai darbinieks vēlas vai nē turpināt darba tiesiskās attiecības ar konkrēto darba devēju. Tādējādi par darba piespiedu kavējumu Darba likuma 126.panta izpratnē atzīstams gadījums, kad darba devējas vainas dēļ darbiniekam liegta iespēja turpināt iepriekšējo darbu un saņemt nolīgto darba samaksu.

Pirmās instances tiesa, apmierinot prasību par uzteikuma atzīšanu par spēkā neesošu, izbeigusi darba tiesiskās attiecības ar tiesas spriedumu un piedzinusi no atbildētājas par labu prasītājai atlīdzību par visu darba piespiedu kavējuma laiku. Tā kā atbildētāja pārsūdzēja pirmās instances tiesas spriedumu, tas nestājās spēkā un darba piespiedu kavējuma laiks turpinājās. Neskatoties uz to, apelācijas instances tiesa starp pusēm noslēgto darba līgumu izbeigusi ar 2013.gada 27.augustu, tas ir, pirmās instances tiesas sprieduma pasludināšanas brīdi, un atlīdzību par piespiedu kavējumu piedzinusi tikai līdz šim laikam.

Nepareizi nosakot darba tiesisko attiecību ar tiesas spriedumu izbeigšanas laiku, tiesa kļūdaini noteikusi darba piespiedu kavējuma ilgumu un ar to saistītās atlīdzības apmēru, līdz ar to spriedumu šajā daļā nevar uzskatīt par likumīgu un pamatotu;

[6.2] apelācijas instances tiesa pārkāpusi Civilprocesa likuma 8.pantu. Tiesa nav noskaidrojusi, vai prasītāja uztur prasību par atlīdzības par darba piespiedu kavējumu piedziņu līdz apelācijas instances tiesas sprieduma pasludināšanai, kā arī nav izskaidrojusi nepieciešamību iesniegt aprēķinu. Nenoskaidrojot prasītājas viedokli, apelācijas instances tiesai nebija pamata uzskatīt, ka prasījums par atlīdzības piedziņu par darba piespiedu kavējumu līdz apelācijas instances sprieduma taisīšanas brīdim netiek uzturēts.

[7] Ar Augstākās tiesas Civillietu departamenta rīcības sēdes 2014.gada 21.maija lēmumu ierosināta kasācijas tiesvedība sakarā ar prasītājas /pers. B/ kasācijas pretsūdzību par Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2014.gada 15.janvāra spriedumu daļā par darba tiesisko attiecību ar tiesas spriedumu izbeigšanas laiku, darba piespiedu kavējuma ilgumu un ar to saistītās atlīdzības apmēru, kā arī daļā par valsts nodevas piedziņu, bet atteikts ierosināt kasācijas tiesvedību sakarā ar atbildētājas SIA „/nosaukums/" kasācijas sūdzību.

Tādējādi apelācijas instances tiesas spriedums daļā, ar kuru strīds par darba līguma uzteikuma tiesiskumu, darba tiesisko attiecību izbeigšanas ar tiesas spriedumu un atlīdzības piedziņu par darba piespiedu kavējumu pamatotību, kā arī prasītājas tiesībām saņemt atlīdzību par dīkstāvi, izspriests pēc būtības ir stājies likumīgā spēkā 2014.gada 21.maijā.

[8] Atbildētāja nav iesniegusi rakstveida paskaidrojumus sakarā ar kasācijas pretsūdzību.

Motīvu daļa

[9] Pārbaudījis sprieduma likumību attiecībā uz argumentiem, kas minēti kasācijas pretsūdzībā, kā to nosaka Civilprocesa likuma 473.panta pirmā daļa, Augstākās tiesas Civillietu departaments atzīst, ka spriedums daļā par darba tiesisko attiecību ar tiesas spriedumu izbeigšanas laiku, darba piespiedu kavējuma ilgumu un ar to saistītās atlīdzības apmēru, kā arī daļā par valsts nodevas piedziņu atceļams un šajā daļā lieta nododama jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

[10] Prasība celta par darba līguma uzteikuma atzīšanu par spēkā neesošu, darba tiesisko attiecību izbeigšanu ar tiesas spriedumu, atlīdzības piedziņu par darba piespiedu kavējuma laiku.

Kā redzams no sprieduma, apelācijas instances tiesa atzinusi uzteikumu par spēkā neesošu, izbeigusi darba tiesiskās attiecības ar tiesas spriedumu, piedzinusi atlīdzību par darba piespiedu kavējuma laiku, jo konstatējusi, ka darba līguma uzteikums nav tiesiski

pamatots saskaņā ar Darba likuma 101.panta pirmās daļas 1. un 2.punktu, 102.pantu. Spriedums šajā daļā ir stājies likumīgā spēkā.

Taču, Augstākās tiesas Civillietu departamenta ieskatā, pamatots ir kasācijas pretsūdzības arguments, ka apelācijas instances tiesa nepareizi piemērojusi Darba likuma 126.pantu, jo nav pareizi noteikusi darba tiesisko attiecību ar tiesas spriedumu izbeigšanas laiku, kas ietekmējis darba piespiedu kavējuma ilgumu un ar to saistītās atlīdzības apmēru.

[10.1] Atbilstoši Darba likuma 126.panta pirmās daļas otrajā teikumā noteiktajam atlīdzība par visu darba piespiedu kavējuma laiku izmaksājama arī gadījumā, ja tiesa, kaut arī pastāv pamats darbinieku atjaunot darbā, pēc viņa lūguma izbeidz darba tiesiskās attiecības ar spriedumu.

Minētā tiesību norma vērsta uz prettiesiski atlaista darbinieka tiesību aizskāruma novēršanu, proti, lai nodrošinātu viņam nepamatoti zaudēto ienākumu pilnīgu atlīdzināšanu neatkarīgi no tā, ka darbinieks nevēlas turpināt darba attiecības ar konkrēto darba devēju (*sk. Senāta 2009.gada 2.decembra spriedumu lietā Nr.SKC-931*). Lai apmierinātu prasību, kas saistīta ar šajā tiesību normā paredzētajiem apstākļiem, nepieciešams konstatēt, ka darba kavējumam ir piespiedu raksturs.

Pirmās instances tiesa, apmierinot prasību, ar 2013.gada 27.augusta spriedumu atzinusi SIA „/nosaukums/" 2012.gada 21.decembra darba līguma uzteikumu par spēkā neesošu, izbeigusi starp SIA „/nosaukums/" un /pers. B/2010.gada 29.jūlijā noslēgto darba līgumu ar 2013.gada 27.augustu, piedzinusi no atbildētājas prasītājas labā atlīdzību par visu darba piespiedu kavējuma laiku, tas ir, līdz 2013.gada 27.augustam.

Par šo spriedumu atbildētāja iesniedza apelācijas sūdzību, kurā lūdza prasību noraidīt (*lietas 187.-189.lpp.*).

Apelācijas instances tiesa, atzīstot, ka darba līguma uzteikums prasītājai nav tiesiski pamatots, pievienojusies pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai un izbeigusi starp SIA „/nosaukums/" un /pers. B/2010.gada 29.jūlijā noslēgto darba līgumu ar 2013.gada 27.augustu, tas ir, ar pirmās instances tiesas sprieduma pasludināšanas brīdi, kā arī piedzinusi no atbildētājas prasītājas labā atlīdzību par darba piespiedu kavējuma laiku līdz 2013.gada 27.augustam. Šāds tiesas secinājums pamatots ar to, ka prasītāja nav izteikusi apelācijas instances tiesā savus apsvērumus par darba līguma izbeigšanas brīdi un nav iesniegusi attiecīgu atlīdzības aprēķinu.

Augstākās tiesas Civillietu departamenta ieskatā, šāda secinājuma pareizību nerastos pamats apšaubīt tad, ja prasītājai labvēlīgais pirmās instances tiesas spriedums kā nepārsūdzēts būtu stājies likumīgā spēkā. Taču konkrētajā gadījumā ir konstatēta atšķirīga situācija, proti, sakarā ar atbildētājas iesniegto apelācijas sūdzību, tika ierosināta apelācijas tiesvedība un lieta izskatīta pēc būtības apelācijas instances tiesā. Tā kā Civilprocesa likuma 203.panta piektajā daļā paredzētās likumam raksturīgās īpašības (obligātums un izpildāmība) tiesas spriedums iegūst tikai ar spēkā stāšanās brīdi, līdz tam spriedums pēc vispārīgā principa nekādas tiesiskas sekas nerada, tādēļ šim apstāklim ir būtiska nozīme.

Tas nozīmē, ka prasītāja nezaudēja tiesību prasīt darba devējas prettiesiskās rīcības dēļ radīto nelabvēlīgo seku pilnīgu novēršanu, jo faktiski darba piespiedu kavējums laikā, kamēr lieta atradās apelācijas instances tiesā, turpinājās, tā kā prasītājai bija likumīgas tiesības gaidīt lietas izskatīšanu apelācijas instances tiesā, nevis pienākums pušu starpā nodibinātās darba tiesiskās attiecības atzīt par izbeigtām ar pirmās instances tiesas spriedumu, kas nebija stājies likumīgā spēkā.

Civilprocesa likuma 426.panta pirmā daļa noteic, ka apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību un pretapelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajās sūdzības.

Tādējādi šādā kārtībā apelācijas instances tiesai būtu jāizspriež visi prasītājas prasījumi, tostarp, lūgums darba tiesiskās attiecības izbeigt ar tiesas spriedumu un prasība piedzīt no atbildētājas atlīdzību par visu darba piespiedu kavējuma laiku. Taču apelācijas instances tiesa, konstatējot lietā nodibināto apstākļu atbilstību Darba likuma 126.panta pirmajā daļā ietvertās normas tiesiskajam sastāvam, bez jebkāda juridiska pamata (neiegūstot pierādījumus tam, ka prasītāja nodibinājusi darba tiesiskās attiecības ar citu darba devēju) atzinusi, ka darba līgums izbeidzams ar pirmās instances tiesas sprieduma pasludināšanas brīdi un līdz šim laikam prasītājai piedzenama arī atlīdzība par darba piespiedu kavējumu, proti, pēc pirmās instances tiesas sprieduma pasludināšanas darba kavējumam nav piespiedu rakstura. Šāds secinājums ir acīmredzamā pretrunā ar Darba likuma 126.panta pirmajā daļā ietvertās normas jēgu un saturu, jo, kā jau iepriekš tika norādīts, prasītājai bija likumīgas tiesības gaidīt lietas izskatīšanu apelācijas instancē.

[10.2] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 159.panta otro daļu tiesa lietas izskatīšanas gaitā izskaidro pusēm un trešajām personām procesuālo darbību izpildīšanas vai neizpildīšanas sekas.

Kā izriet no apelācijas instances tiesas 2014.gada 6.janvāra sēdes audioieraksta, Civillietu tiesas kolēģija nav noskaidrojusi, vai tiek uzturēta prasība par atlīdzības piedziņu līdz apelācijas instances tiesas spriedumam, kā arī nav izskaidrojusi prasītājai par nepieciešamību iesniegt aprēķinu par atlīdzības apmēru. Nenoskaidrojot prasītājas viedokli, apelācijas instances tiesai nebija pamata uzskatīt, ka prasītāju apmierina darba līguma izbeigšana ar 2013.gada 27.augustu, tas ir, ar pirmās instances tiesas sprieduma taisīšanas brīdi, un tādēļ apelācijas instances tiesā netiek uzturēts prasījums par darba tiesisko attiecību izbeigšanu ar apelācijas instances tiesas spriedumu un atlīdzības piedziņu par darba piespiedu kavējumu līdz apelācijas instances spriedumam.

[10.3] Pastāvot šādiem apstākļiem, Augstākās tiesas Civillietu departaments uzskata, ka apelācijas instances tiesas spriedumu daļā par darba tiesisko attiecību ar tiesas spriedumu izbeigšanas laiku, darba piespiedu kavējuma ilgumu un ar to saistītās atlīdzības apmēru nevar atzīt par likumīgu un pamatotu, tādēļ spriedums šajā daļā ir atceļams un lieta nododama jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Tā kā tiesāšanās izdevumu atlīdzināšana atkarīga no tiesas apmierināto prasījumu apmēra, vienlaikus atceļams spriedums daļā par valsts nodevas piedziņu.

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 474.panta 2.punktu, Augstākās tiesas Civillietu departaments

nosprieda

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2014.gada 15.janvāra spriedumu daļā par darba tiesisko attiecību ar tiesas spriedumu izbeigšanas laiku, darba piespiedu kavējuma ilgumu un atlīdzības apmēru par darba piespiedu kavējumu, kā arī valsts nodevas piedziņu atcelt un lietu šajā daļā nodot jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesnese I.Garda

Tiesnesis A.Keišs

Tiesnesis V.Maksimovs